

KLER DAGLAS

**NOVE
KOMŠIJE**

Preveo
Nikola Pajvančić

— Laguna —

Naslov originala

Claire Douglas

THE NEW NEIGHBOURS

Copyright © Little Bear Artists Ltd. 2025.

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Lori

PROLOG

Oduvek je znao da je previše voli. Sa njom niko nije mogao da se poredi. Niko nije bio ni blizu. Ako uopšte postoje srodne duše, onda je ona njegova. To što oseća prema njoj istovremeno je i muka i radost. Ponekad se pitao da li ta potreba za njom, ta *opsesija*, ima veze s tim što je odrastao bez majke, bez kakvog snažnog ženskog uzora. Ali ne, njegova osećanja prema njoj mnogo su sveobuhvatnija. Suštinska su, gotovo duhovna. Kada su se prvi put ugledali, sevnula je iskra i oboje su shvatili da su konačno pronašli svoju osobu, svoju srodnu dušu, i njega je preplavio spokoj, jer više nije bio sam na svetu. Konačno je sreo nekoga ko će ga u potpunosti razumeti. Ko će razumeti čitavu njegovu ličnost, čak i one ružne strane. *Naročito* ružne strane.

Međutim, u poslednje vreme, još jedno osećanje počelo je da se prikrada. Neželjeno i podmuklo, neprekidno mu se vrti po glavi, i više ne može da ga ignoriše.

Strah.

Shvatio je da se plaši moći koju ona ima nad njim.

I na šta ga sve ona može naterati.

PRVI DEO

1

LENA

Jul 2024.

Bristol

Nove komšije stoje u dvorištu ispred svoje kuće. Zadržavam se u kolima da bih ih posmatrala, dok mi klima-uređaj duva pravo u lice. Doselile su se pre samo nekoliko dana, pa ih još nisam propisno upoznala, ali komšiluk (dobro, Filis iz broja šezdeset dva) priča da su „dobrostojeći penzioneri, u kasnim šezdesetim“.

Njihova ulazna vrata su otvorena, tako da vidim delić tek renoviranog hodnika i ogroman luster koji prelama kasno popodnevno sunce. Naše kuće su u lepom viktorijanskom nizu, u ulici sa drvoredom, u bristolskoj četvrti Redland, ali njihova se nalazi na samom njenom kraju i veća je od ostalih, sa dograđenim potkrovljem i modernim staklenim aneksom pozadi. Nekada je tu živela Džoun, ali kada je ona otišla u starački dom, njena ćerka je kuću prodala investitoru, koji ju je luksuzno renovirao pa je sigurno prodao ovom paru. U poređenju s njom, naša kuća deluje kao neuglednija, mlađa sestra. Najslabije mače u leglu.

Poslednjih deset dana je sve toplije i od svakog pokreta znoj mi izbija na mestima za koja nisam ni znala da mogu

da se znoje. A opet, susedi deluju opušteno i vedro: ona je vitka, u bleđožutoj lanenoj letnjoj haljini koja se divno slaže s njenom tamnorđdom kosom, on na sebi ima bermude i lanenu košulju, a na vidiku nema ni kapi znoja. Visok je i naočit na onaj starinski holivudski način, sa zalizanom sedom kosom i trajno preplanulim licem koje govori o satima provedenim na terenima za golf i karipskim plažama. Ispred njihove kuće, odmah iza mog auta, parkiran je starinski plavi jaguar, za kojim Rufus, moj sin tinejdžer, već čezne.

Žena me primećuje i toplo se osmehuje. Mašem joj, sramota me je što je primetila kako blenem, ali bi ovo zapravo mogla biti odlična prilika da se predstavim. Izlazim iz kola, haljina mi se već pozadi lepi za butine, i odlazim do gepeka da uzmem dve papirne kese s namirnicama za filmsko veče s Rufusom. To je naš ritual za četvrtak uveče, i sada mi je posebno važan, zato što on dogodine odlazi na univerzitet. Naša kuća, koja je nekad delovala skućeno i pretrpano, tada će izgledati ogromno i pusto, kao plaža zimi.

Laktom zatvaram prtljažnik, okrećem se ka njihovoj kući da im poželim dobrodošlicu u komšiluk, a onda uzmićem kad vidim ženu kako stoji na svega nekoliko centimetara od mene i široko mi se osmehuje.

„Zdravo. Ja sam Marijel Morgan. Upravo smo se doselili u susednu kuću.“ Pruža ruku, ali se smeje kad shvati da su mi obe zauzete kesama, pa je spušta.

„Baš mi je drago. Ja sam Lena“, kažem. Zvućim uzbuđenije i piskutavije nego što želim. Nikad nisam umela da delujem opušteno ili bezbrižno. Marijel mi se dopada već na prvi pogled. Ima divne zelenkastosive oći, simetrićne borice koje se iz uglova oćiju šire ka slepooćnicama, visoke jagodice i topao, milozvućan glas, poput glasa Džoane Lamli.

„Henri!“, doziva muža. „Dodi da upoznaš Lenu!“

Kese su teške, i ja ih raspoređujem u rukama dok nam se njen muž približava. On deluje uzdržanije od Marijel, govori tiše i zrači mirnim samopouzdanjem. Pozdravlja se, pa ćutke staje kraj supruge.

„Imate li dece?“, pita ona. „Videla sam jednog momka kako dolazi.“

„Da. To je Rufus. Ima sedamnaest godina. Dogodine kreće na univerzitet.“ Krivim lice, a Marijel klima glavom sa razumevanjem.

„Baš je teško kad odlete iz gnezda. Vas dvoje ste sami?“ Pomišljam na svog muža Čarlija, koji je otišao krajem prošle godine, i potvrdim. Sigurno je na mom licu primetila da mi je neprijatno, jer brzo menja temu. „Ovo deluje kao divna četvrt. Želimo da budemo blizu naših. Nedavno smo postali baka i deka.“ Pošto je to izgovorila, pocrvenela je od ponosa.

„Jao, čestitam. To je divno.“ Osećam blag nalet zavisti. Ja obožavam bebe. Želela sam kuću punu dece, ali, nažalost, nije se tako desilo, zbog čega mi je Rufus još dragoceniji i zbog čega sam oduvek bila pomalo previše zaštitnički nastrojena prema njemu.

Ona blista, a Henri se pomalo postidičeno smeška, pa obara pogled. Deluje kao da mu je malčice neprijatno i podseća me na mog tatu. I on je uvek mrzeo ovakvo ćaskanje.

„Moraš jedno veče da svратиш na piće“, nastavlja Marijel. „Sa Rufusom, naravno.“

„Hvala, vrlo rado.“

„E dogovoreno. Dobro, sad nećemo više da te zadržavamo.“ Okreće se ka Henriju i taman kad su pošli nazad u vrt, jedna moja kesa puca i namirnice se rasipaju po pločniku. Izgubljeno zurim u njih.

„Jao“, kaže Marijel, dok ja isturam nogu da sprečim bocu kole da se otkotrlja na ulicu. „Sačekaj, doneću ti kesu iz

kuće.“ Trči unutra, tako da Henri i ja ostajemo sami, okruženi mojim stvarima rasutim po pločniku. Hoću da propadnem u zemlju od sramote zbog svih nezdravih gluposti koje sam kupila.

„Evo, da pomognem“, kaže Henri, pa diže kutiju jafa keksa i pakovanje princeps krofni i pruža mi ih.

„Četvrtkom se malo častimo“, kažem smeteno. Spuštam drugu kesu na zemlju. „Ovo je za nas dvoje. A *ima* i voća.“

„Hej, ko sam ja da sudim“, kaže uz smeh, koji mu obasjava čitavo lice. „Treba da vidiš kakve gluposti Marijel i ja kupujemo. Ona mnogo voli slatkiše.“

„Moja mama dolazi ovog vikenda, a i ona voli slatko, pa je ovo i za nju...“ On deluje pomalo zbunjeno dok ja brbljam o mami i o tome kako može da ostane samo jednu noć zbog pasa, iako će njen partner Mik biti kod kuće da ih čuva. Stvarno pričam stvari koje ga očigledno ne zanimaju, ali u njemu ima nečega zbog čega se osećam kao dete, a ne kao četrdesettrogodišnja majka.

Marijel izlazi iz kuće sa platnenom torbom iz one fensi bakalnice iza ugla. Zajedno skupljamo moje velike kese kek-
sa, čipsa i ogromnu tablu čokolade pa ih trpamo u torbu.

„Mnogo vam hvala. Idem sad da ovo istovarim, baš mi je drago što sam vas upoznala“, ponavljam, svesna da i dalje brbljam bez veze.

„I nama je drago“, kaže Marijel.

Ulazim u kuću i zatvaram vrata za sobom. Mokra sam ispod pazuha. Uf, kako je ovo bilo neprijatno. Ostavila sam sjajan prvi utisak – nervozna, znojava i brbljiva.

Primećujem Rufusove patike bačene kraj otirača i radujem se što se već vratio s koledža. Nosim kesu i torbu u kuhinju, i Feniks, moj kavašon boje bele kafe, dotrčava da me pozdravi, kao da me nije video ceo dan, a ne samo sat

vremena koliko sam bila u prodavnici. Spuštam kese na radnu površinu i širom otvaram vrata dvorišta. Vrt iza naše kuće uvek je osunčan i travnjak je već požuteo posle ovih deset dana nenasnosne vrućine. Prema prognozi, toplotni talas će potrajati još nedelju ili dve.

Rufus sedi u dnevnoj sobi sa spuštenim roletnama. Kada sam ušla, pauzira te-ve na krupnom planu lica Džejmisa Stjuarta i okreće se ka meni, kao da je zbog nečega kriv. Opet gleda *Prozor u dvorište*. Večeras je na redu *Treći čovek*, jer Rufus na studijama medija sluša kurs o film noaru. Volim što od prošlog novembra imamo taj ritual, da četvrtkom uveče gledamo filmove. To se poklopilo s Čarlijevim odlaskom. Znam da je to Rufusov način da mi pruži podršku: oduvek smo delili ljubav prema filmovima. S ocem deli muziku.

„Počeo si bez mene?“

Rufus odmahuje glavom. „Uh, izvini. Večeras ne mogu. Skroz sam zaboravio, tata kasnije ima onu svirku i pitao je da li mogu da pomognem. Platiće meni i Frediju da mu budemo tehničari.“ Fredi je novi drugar s koledža o kome Rufus poslednjih meseci često priča. Deluje kao sasvim dobar momak. Rufus je u staroj školi upao u loše društvo, i jedan od navodnih „drugara“ ga je maltretirao, pa mi je drago što stiže nova prijateljstva. Šteta što nije išao u istu školu kao Arči, sin moje najbolje drugarice Džo, jer su se njih dvojica oduvek slagali, iako su prilično različiti. Rufus je jedva čekao da ode iz te škole i pređe na koledž.

„Ali četvrtak je i sutra imaš predavanja...“

Prolazi rukom kroz gustu kosu. „Znam, i inače to nikad ne bih preskočio, ali tata kaže da je ova svirka važna. Kao, biće baš mnogo ljudi.“ Prikrivam razočaranje. Rufus je mlad: treba da izlazi sa društvom, a ne da sedi kod kuće sa mnom.

„U redu. Kad se vraćaš?“

„Prespavaću kod tate i on će me ujutru odvesti na koledž.“

Snuždila sam se. Mrzim da noću budem sama u kući, iako ću morati da se naviknem na to kad Rufus ode.

Da bih sakrila šta osećam, prilazim prozoru i dižem roletne. Marijel i Henri su još u bašti ispred svoje kuće.

„Nego, mama, nešto sam hteo da te pitam. Mogu li da uzimam časove gitare?“

Okrećem se ka njemu. „Zar te tata već ne uči?“

On krivi lice. „Tata zna samo osnove, a meni treba neko... iskusniji.“ Čarli je sjajan bubnjar, ali s gitarom baš i ne ume.

„Koliko koštaju časovi?“ Otkad smo se Čarli i ja razišli, prilično smo tanki s novcem. Ne zarađujem mnogo kao savetnica u Građanskom savetovalištu a nasledstvo koje mi je tata ostavio pre osamnaest meseci gotovo sasvim se istopilo.

On ustaje sa sofe i gasi televizor. „Nisu skupi. Jedan lik daje popust ako se upišem na ceo semestar. Neće mi trebati puno časova. Tata ga zna. Kaže da se on slaže, ali moram da pitam i tebe.“

„Razgovaraću s tatom o tome“, obećavam. Krajičkom oka vidim Marijel kako čupa korov. „Samo čas. Moram da vratim torbu novim susedima, da ne zaboravim. Duga priča“, dodajem pošto se namrštitio. „Deluju fino. Stariji su. Otmeni.“

Izlazim iz sobe, odlazim u kuhinju, uzimam torbu s radne površine i brzo izlazim. Već sam na korak od ograde kad zastajem zbog izraza Henrijevog lica. Marijel mi je okrenuta leđima, s pognutim ramenima.

„Već sam ti rekao, ne možemo sada o tome“, sikće on. „Previše je opasno.“ Primećuje me i skreće pogled. Bez ijedne dodatne reči, odlazi u kuću.

Marijel se okreće ka meni i... da li mi se to samo čini ili joj je osmeh pomalo nesiguran?

Prilazim joj i pružam torbu. „Izvini što sam vas prekinula. Samo sam htela ovo da ti vratim.“

„Ma ne prekidaš nas.“ Naginje se preko ograde, uzima torbu i privije je uz grudi.

„E dobro, super. Hvala.“ Slabašno joj mašem i povlačim se u svoju kuću. Krivo mi je što nisam malo sačekala pre nego što sam vratila torbu.

Pitam se o čemu su razgovarali i zašto je Henri bio tako ljut.

Rufus je u bašti iza kuće sa svojom audio-opremom. Pre nekoliko dana ju je pozajmio sa koledža i lepo smo se zabavljali snimajući zvukove za njegov projekat. Ja nisam baš tehnički potkovana, ali mi je Rufus strpljivo pokazao kako se koristi i sinoć smo uspeli da zabeležimo zavijanje lisica i huk sove, a on je bio baš zadovoljan.

„U koliko ideš kod tate?“, pitam pošto sam mu se pridružila na travnjaku dok petlja oko čupavog mikrofona na pecaljki. „Mislila sam da uskoro krećeš.“

On se mršti, usredsređen na podešavanje visine stalka mikrofona. „Mislio sam da još malo snimam pre nego što krenem. Kad ide sledeći autobus?“

„U šest i četrdeset.“ Autobuska stanica je odmah iza ćoška, ali se Rufus još nije ni spakovao. Nema nikakav osećaj za vreme, baš kao njegov otac.

„Aha, dobro. Samo, ovo je baš hitno.“

Vratio se s koledža pre više od sat vremena i, naravno, pokušava da to završi sada, deset minuta pre polaska autobusa. „Hajde, daj meni.“ Uzdišem. „Idi ti po stvari a ja ću ovo da ti završim. Da ne zakasniš na autobus.“

Pruž a mi pecaljku. „Hvala, mama.“ Tužno se osmehuje. „Imam samo noćne zvukove.“ Trza se na piskutavi vrisak nekog deteta u daljini pa se smeje. „Ali baš bi mi dobro došlo još ovakvih stvari.“ Širi ruke, kao da želi da obuhvati kakofo-niju ove letnje večeri: zujanje kosilice, let aviona iznad nas, zveckanje escajga, cvrčanje roštilja, pljuskanje bazenčića, tih žagor razgovora i uzbuđenu ciku dečje igre.

„Nema problema, potrudiću se. I ne zaboravi, za vikend nam dolazi Bes. Ona će obavezno hteti da te vidi, pa se po-trudi da u subotu malo budeš kod kuće, važi?“ Moju mamu zove po imenu još otkako je progovorio, jer je uvek odbijala da je zovemo baka ili nana. Kaže da bi se zbog toga osećala prastaro, a ja nemam srca da joj kažem da sa sedamdeset i jednom godinom baš i nije u cvetu mladosti, bez obzira što je Mik devet godina mlađi od nje.

„Važi.“ Skida kaiš kasetofona sa vrata. Kad ga je prvi put doneo kući, smejali smo se koliko je arhaičan, koliko me podseća na onaj koji sam imala početkom devedesetih, kad sam svake nedelje uveče snimala pesme sa *Top 40*.

Uzimam ga, ponovo iznenađena koliko je glomazan. „Bože, zar na tom koledžu ne mogu da nabave bar malo savremeniju opremu?“

Pomaže mi da prebacim kaiš preko ramena. Posled-nje godine je naglo izrastao i sada se nadvija nada mnom. „Stvarno bi mogli. A imaju ih samo pet, pa moramo da ih delimo. Posle ide kod Harisonove grupe. Obećao sam mu da ću završiti do nedelje, da bi on mogao da ga koristi.“

„E lepo.“ Dižem se na prste da ga poljubim u kosu, ob-uzdavajući poriv da ga zagrlim toliko čvrsto ne bih li ga zadržala da ostane sa mnom. Osmehujem se da sakrijem tugu koja je u poslednje vreme uvek prisutna tu negde u meni. „Hajde sad, kreni, zakasnićeš na autobus.“

Maše mi dok unatraske trči preko travnjaka, pa uleće u kuću. Čujem ga kako tutnji uz stepenice, a Feniks juri za njim misleći da je posredi igra. Nekoliko minuta kasnije dovikuje zbogom i čujem kako ulazna vrata lupaju za njim. Na nekoliko trenutaka sve je utihnulo, a onda Feniks istrčava da me dočeka i ja se saginjem da ga pomazim. „Otišao je, znam“, kažem tiho u njegovo krzno. Zatim se uspravljam, oslanjajući se na pecaljku mikrofona. Dobro, nema vremena za samosažaljenje. Hajde da ovo završim. Stavljam slušalice na uši, podešavam dugmiće, kako mi je Rufus pokazao, i pritiskam snimanje. Krećem preko požutele trave, zamalo se saplićem o Feniksa koji trči ukrug oko mojih nogu dok usmeravam mikrofona ka vedrom nebu. Mikrofona odmah hvata pojačane zvukove raštimovanog klavira, tresak vrata automobila, duboki puls dram end bejsa i... još nešto. Glasove, koji govore prigušeno i žustro.

„... ne znam, Mari...“

„Obećao si mi da ćeš je dovesti. Spremila sam sobu i sve ostalo...“

„Znam... ali... posle onoga što se desilo prošli put... zar stvarno treba to ponovo da radimo?“

Dopiru iz pravca susedne kuće. Marijel i Henri. Spuštam mikrofona, posramljena što čujem privatni razgovor svojih novih komšija, i krećem ka zadnjoj kapiji, rešena da povećam razdaljinu između mikrofona i mesta odakle dopiru glasovi.

Vidim da im je prozor na spratu odškrinut i da se iza stakla pomera senka. Sigurno su ušli u kuću. Dodatno se povlačim, gotovo u žbunje. Pošto sam pomislila da sam dovoljno daleko da više ne mogu da čujem njihov razgovor, opet oprezno dižem mikrofona.

„... nemamo izbora...“

E dodavola, i dalje ih čujem. Pritiskam stop na kasetofonu, tako da više ne snimam.

„... *Rekao si da ćeš ovo isterati do kraja. Obećao si. A znaš šta ja mislim o ljudima koji krše obećanja, Henri?*“

„*Marijel, molim te...*“

„*To se neće rešiti samo od sebe. I ja neću zaboraviti. Moramo to da uradimo, kao što smo isplanirali. To je jedini način.*“ Glas joj poprima piskutav, gotovo molećiv ton, nimalo u skladu sa otresitom, samopouzdanom ženom koju sam upoznala. „*Ne znam šta ću ako prekršiš obećanje, Henri. Ne znam kako ću živeti...*“

Zvuči iskreno uznemireno i mene preplavljuje stid. Bože, zar mi je život toliko dosadan da uzbuđenje moram da tražim u prisluškivanju tuđih privatnih razgovora? Baš kad hoću da spustim mikrofonski, Henri kaže nešto zbog čega se kočim.

„*Previše je opasno, Mari. Mogli bi da nas uhvate.*“

„*Prošli put nisu.*“

Puls mi se ubrzava. U čemu to da ih uhvate?

Njihove glasove zamenjuje šuštanje. Polako se okrećem, dižem pogled ka njihovoj kući i vidim Henrija kako se pome-ra na prozoru. Sranje, da li me je video? Spuštam mikrofonski i posramljena pognute glave žurno ulazim u kuhinju.

Šta to zaboga oni planiraju?

3

NATALI

Ovo osećanje traje već nedeljama. Osećanje da je neko prati. Kad god se Natali okrene, nema nikoga, a ipak ponekad, recimo dok se mota po radnjama ili čeka autobus za posao, sva se naježi, kao da joj je neko sasvim blago dunuo u zatiljak. To je samo paranoja, zar ne? Prošlo je mnogo godina. Mislila je da je konačno bezbedna. Ima četrdeset osam godina i zna da najčešće izgleda zapušteno, sa svetlom kosom uvek skupljenom u neurednu punđu i bez šminke. Za posao ne mora da se doteruje, pa većinu dana provodi u farmerkama i majici ili džemperu. To zove svojim kostimom nevidljivosti. I neko vreme je zaista bila takva. Nevidljiva. Ili se bar nadala da jeste. Ali dok sada žuri kroz park, a sunce joj pritiska leđa, poput vrole, lepljive dečje ruke, ne uspeva da se otarasi tog osećaja. Ipak, kad se osvrne preko ramena, iza nje su samo senke grana koje igraju po pločniku.

Nije moguće da su je pronašli posle toliko vremena, zar ne?

Ne, nije moguće. Trudila se da bude neprimetna. Prekvalifikovala se. Nekoliko puta se selila iz grada u grad, čak je i ime promenila. Šta je još mogla da uradi? A možda je sve ipak bilo uzalud.

Onda se priseća fotografije. One glupe fotografije u lokalnim novinama. Električarska firma u kojoj radi dobila je neku strukovnu nagradu. Ona je jedina žena električar u preduzeću, i znala je da će zato hteti da je slikaju, ma koliko pokušavala da se izvuče. Kad je shvatila da u tome neće uspeti, pobrinula se da stane skroz pozadi, iza Velikog Dejva, da bude što neupadljivija. Ali onda je onaj matori fotograf s mindušom i ofarbanom kosom insistirao da se pomeri napred. „Tako lepa, vitka devojka poput vas“, rekao je sa osmehom za koji je očigledno mislio da je šarmantan, mada je njoj bio krajnje ljigav. I tako su je izgurali u prvi plan, pravo pred objektiv.

Ipak se nadala da niko neće videti fotografiju. Ko uopšte čita tekstove o strukovnim nagradama u lokalnim novinama čiji tiraž stalno pada?

Dok izlazi iz parka, majica joj se već lepi za kožu, iako još nije ni devet ujutru. Oduvek je bila ranoranilac, mada se u poslednje vreme sve češće pita zbog čega uopšte ustajati iz kreveta.

Ipak, posle sinoćnjeg izlaska možda postoji neko. *Napokon*. Neko zbog koga joj je srce ubrzalo, neko ko joj je delovao zanimljivo i privlačno. Neko sa kim bi možda mogla da izađe na večeru, da razgovara čitavu noć, možda čak i da spava s njim.

Osmehuje se na tu uspomenu. Kako su njegovi prsti okrzneli njene dok joj je dodavao pivo. Njegov blagi osmeh, njegove tople plave oči.

Prvi put posle dugo vremena oseća nadu, oseća da možda nije sama na svetu. Iako zna da od toga neće biti ništa, jer ne sme sebi da dozvoli da se bilo kome previše približi. Ali mogućnost postoji i za sada je to dovoljno.

Prodavnice još nisu otvorene, osim njene omiljene delikatesne radnje na čošku, pa uzima kafu i potom luta

sunčanim ulicama grada, a osećaj da je neko prati i dalje ne jenjava. Sinoć je u baru poprilično popila. Oduvek je imala sreće da je ne muči mamurluk, ma koliko da popije. Od alkohola postaje nervozna i paranoična, kao da su joj svi udovi preosetljivi, kao da joj se struja s kojom radi uvukla u svaki nervni završetak, pa mora neprekidno da se kreće kako bi se oslobodila tog osećaja, sve dok se na kraju ne sruši i odspava.

Natali prolazi pored žene koja gura kolica i izgleda neispavano, pa se zbog tog prizora blago grči. Odmah se vraća u dane kada je to bio njen život. Kmezave bebe i iscrpljene mlade majke. Sparna bolnička soba koja miriše na mokraću, izbeljivač i krv. Mnogo krvi. Uspomena je toliko snažna da Natali mora na trenutak da zastane, da se osloni na zid i dođe do daha, da potisne iznenadni talas mučnine. Možda je ipak prestara za kasno noćno opijanje.

Upravlja se, punim plućima udiše svež vazduh letnjeg jutra pa se vraća u park. Sada ima malo više ljudi. Leže na travi, lica okrenutih ka suncu. Jedna žena sedi sama na klupi i čita knjigu, prekrštenih nogu, a stopalo joj poskakuje gore-dole u ritmu neke nečujne melodije. Natali nastavlja da hoda, nervni završeci joj i dalje trepere, što dodatno pogoršava injekcija kofeina u njenom organizmu. Pošto je zašla dublje u park, postaje svežije, krošnje stvaraju nadstrešnicu, a sunce tek treperi kroz lišće. Napraviće još tri kruga po parku a onda će se vratiti u svoj skromni stančić iznad restorana brze hrane, gde živi već godinu dana.

Preko ramena nosi omiljenu torbu, koju ima već dvadeset godina. To je kožna *Malberijeva* torba, boje kestena, koju je kupila kao utehu, pošto se sve ono dogodilo. To je jedini luksuzan predmet koji je Natali u životu posedovala i nikada se ne odvajala od nje. Koža sada slabašno miriše na sinoćnje pivo i suvi led s previše koncerata, ali ponekad joj se čini da još

oseća i trun majčinog parfema. Oseća kako joj torba vibrira uz nogu i sa iznenađenjem shvata da joj telefon zvoni. Nju retko zovu jer gotovo nikome ne daje svoj broj. Usporava da potraži telefon u torbi i onda na ekranu vidi nepoznat broj. Razmišlja da li da se javi, ali radoznalost je jača.

„Halo“, kaže oprezno.

Nekoliko trenutaka vlada tišina, a onda glas izgovara njeno ime – njeno pravo ime – i grlo joj se steže od strave.

4

LENA

Vraćam u frižider pice koje sam planirala da večeram sa Rufusom. Kuća deluje tiho i prazno pošto je otišao. Dok je on bio mali a kuća bila prolazna stanica za Čarlijeve članove benda, druge mlade mame koje sam upoznala i njihovu decu, čeznula sam za malo samoće, ali sada bih sve dala da se ti dani vrate. Nisam osoba kojoj stalno treba društvo – volim ponekad i da budem sama – ali problem je u tome što sam u poslednje vreme sama sve češće, a kada Rufus ode, biće još gore.

Gledam opremu za snimanje koju sam uredno složila pored vrata terase. Odustala sam od pokušaja da snimam zvukove za Rufusa pošto sam načula razgovor komšija. Moraću da pokušam ponovo ujutru, pre posla.

Previše je opasno, Mari. Mogli bi da nas uhvate...

Ne mogu da prestanem da se pitam o čemu su to pričali. Možda je posredi nešto seksualno, možda su svingeri, ili je možda nešto protivzakonito. Ipak, verovatno je mnogo bezazlenije nego što zamišljam. Na kraju krajeva, to se mene ne tiče. Nisu svi upleteni u sumnjive poslove. Na to stalno moram da se podsećam. Na poslu u Građanskom savetovalištu

često slušam teške priče – nasilje u porodici, emocionalne ucene, prevare, bračna neverstva – i moram da pazim da mi to ne iskrivi pogled na svet.

Naprasno odlučujem da pozovem Džo. Odmah se javlja. „Leno! Kakvo prijatno iznenađenje u četvrtak uveče.“

„Nisam te u nečemu prekinula, je li?“

„Evo, baš sam usred burne seksualne seanse sa Polom...“

„Džo!“

„Šalim se. Naravno da ne. Mada sumnjam da bi se on bunio! Na iksboksu je sa Arčijem.“ Arči je Džoin stariji sin, Rufusov vršnjak. Upoznala sam je na jednom bezobrazno skupom kursu pevanja i igranja za bebe u Kliftonu, kada su naši sinovi imali samo šest meseci. Usred poskakivanja po sobi uz užasnu verziju pesme *Tri ćorava miša* i mahanja maramama iznad glave, preko ramena je promrmljala: „Ne mogu da verujem da ovo radim. Odrasla sam žena, majku mu.“ Odmah mi je prirasla za srce i tokom godina se između nas razvilo iskreno prijateljstvo. Trebalo mi je mnogo vremena da ponovo nekome verujem posle onoga što se dogodilo sa Simon, prijateljicom iz vremena kada sam se školovala za babicu. Od toga sam odustala na drugoj godini i nikada nisam mislila da ću opet imati blisku drugaricu, sve dok nisam upoznala Džo. Ona je advokatica, ne bira reči, stabilna je i pouzdana. Zaista ne znam šta bih bez nje, naročito pošto je Čarli otišao.

Čujem kako zatvara vrata i u njenom glasu više se ne čuje smeh. „Je l' sve u redu?“

„Da... sve je dobro. Slušaj, znam da je ovo u poslednji čas, ali Rufus je večeras kod Čarlija pa sam se pitala jesi li možda za jedno piće.“

„Ma naravno! Momci su zauzeti igranjem, a mala je u školskom kampu“, kaže ona, misleći na svoju četrnaestogodišnju ćerku Šarmejn.

Srce mi je zaigralo. „Super. Gde ćemo?“

„Ide mi se u onaj novi lokal u Kliftonu. Već neko vreme nameravam da ga overim. Pol može da nas odveze do grada.“

„To bi bilo sjajno, hvala ti, Džo. Treba mi samo pola sata da se presvučem.“

Jurim uz stepenice, brzo se tuširam, pa oblačim čistu, bledoružičastu dugačku haljinu. Vazduh je toliko miran i sparano i neću da sušim kosu, pa je samo skupljam u pundu na temenu. Dok čekam Džo i Pola, odlazim u Rufusovu sobu – što u poslednje vreme često radim kada je kod oca. Oseća se onaj tipičan miris tinejdžerske sobe: zgužvane stare čarape, omekšivač, dezodorans links i znoj.

Navlačim pamučnu haljinu, i tkanina mi dodiruje članke i gornji deo stopala, koja su sada hladna. Sedim i posmatram senke kako plešu po Rufusovim zidovima boje mastila i prisećam se kako sam ih pre četiri godine krečila. Tek je bio napunio trinaest godina i želeo je nešto primerenije za svoju novu, tinejdžersku ličnost. Čarli i ja smo čitav dan sređivali sobu, *Rejdiohed* je svirao u pozadini i prisećali smo se kako smo prvi put krečili sobu, nedugo pošto smo kupili kuću. Rufus je tada bio mališan i tu su bili krevetić, gomila dino-saurusa i osmehnutih vozića. Čarli mi se uvek smejaao dok smo krečili jer bih se na kraju sva umazala – čak i po kosi i između obrva – dok na njemu ne bi bilo nijedne fleke. Da sam bar znala šta će se desiti s nama. Da ću se jednog dana suočiti sa životom bez njih obojice.

Ako zažmurim, gotovo vidim one nebeskoplave zidove i gumene triceratopse i diplodokuse koji su nekad stajali na policama, i posteljinu sa Tomasom i drugarima. Gotovo da vidim Čarlija kakav je tada bio, bez bora, kako se grohotom smeje s valjkom u ruci. Gotovo osetim ljubav koja je tada postojala. Sada su zidovi prekriveni posterima Rufusovih omiljenih filmova: Tipi Hedren kako uzmiče od jata ptica

preko polovine jednog zida, a pored prozora je još jedan, sa Kerijem Grantom i Džoan Fontejn, iz *Sumnje*. Iznad kreveta je zalepio postere savremenih filmova kao što su *Noćne hronike* i *Zatvoreno ostrvo*.

Mobilni mi zuji – Džo je ispred kuće. Živi nekoliko ulica dalje, na strani Redlanda bliže Ulici Gloster. Pozdravljam se sa Feniksom, uzimam torbu i izlazim. Dok prilazim kapiji, vidim Marijel kako nešto vadi iz prtljažnika jaguara. Sama je i nadam se da je dobro. Onaj njihov razgovor zvučao je žučno i delovala je uznemireno.

Kada me je primetila, zastaje i osmehuje se. „Izgledaš divno“, kaže. „Ideš na neko lepo mesto?“

„Hvala.“ Pocrvenela sam zbog komplimenta. „Idem u jedan novi bar sa drugaricom.“

„A šta bi sa filmskom večeri sa sinom?“ Diže kožnu torbu iz prtljažnika. Na trenutak vidim špric i medicinski pribor.

Ponovo se prisećam njihovog razgovora i na tren se pitam jesu li pričali o drogama.

„Previše je opasno, Mari. Mogli bi da nas uhvate.“

„Prošli put nisu.“

Tu misao, međutim, odmah odbacujem. Oni sasvim sigurno ne deluju kao dileri. Možda je jedno od njih bolesno. Trudim se da se usredsredim na odgovor Marijel. „Rufus je morao da ode da pomogne tati. On svira u bendu.“

Zatvara prtljažnik uz osmeh. Na njenom licu nema ni traga uznemirenosti. Nikakvog nagoveštaja da se pre sat vremena žustro raspravljala sa mužem. „Pa, šta da se radi. Bar imaš slobodno veče.“ Slobodno veče. To me bocne. Rufus nije obaveza. Nije posao. Ja volim da provodim vreme s njim. Onda se prisećam da je ona novopečena baka i da je briga o bebi drugačija. Previše sam osetljiva jer mi vreme s Rufusom ističe.

„U svakom slučaju, moram da krenem. Drugarica me čeka...”

„Naravno. Lepo se provedite.“ Ponovo se osmehuje i vraća se u kuću, čvrsto stežući torbu.

Bar je iznenađujuće tih za četvrtak uveče. Većina gostiju sedi napolju, u velikoj bašti, ali Džo i ja biramo mesto unutra, u uglu. Nismo se pošteno ispričale čitave nedelje. Džo radi na nekom velikom slučaju koji joj oduzima mnogo vremena. Ja radim samo tri dana u nedelji i na poslu nemam toliko pritiska kao ona, iako obe radimo sa ljudima i njihovim problemima. Napetost od protekle sedmice jasno se vidi po njenim borama i tamnim podočnjacima. Ipak ne priča o poslu. Nikada to ne čini. Imam utisak da su neki od njenih slučajeva naročito potresni, jer se bavi porodičnim pravom, a uz to mora i da pazi na poverljivost klijenata.

Na sebi ima jarkonarandžastu letnju haljinu koja stvara snažan kontrast sa njenom bordo ofarbanom kosom i prosto obasjava tu bezličnu prostoriju. Jednom mi je pričala koliko su joj važni ti mali buntovni detalji. Farbana kosa i jarke boje njen su način da se suprotstavi očekivanjima o tome kako bi jedna advokatica trebalo da se oblači. I to mi se sviđa kod nje.

Dobrih sat vremena provodimo pričajući o svemu što nam se dešava u životu: o deci, o roditeljima. Ona zna sve o mom složenom odnosu sa majkom i koliko mi nedostaje otac, a ja slušam njene brige o narušenom zdravlju roditelja. A onda joj pričam o Morganovima i razgovoru koji sam naćula.

Oči su joj zaiskrile. „Bogami, zanimljivo“, kaže pošto sam završila.

„Možda... a možda su pričali o nećemu dosadnom, tipa da preuzimaju jedno drugom kaznene poene za vožnju.“

„Što je ilegalno...“

Smejem se i dižem ruke. Džo ponekad ume da bude malo stroga, kao da je dežurna u školi. „Znam. Ali nije baš preterano zanimljivo.“

Ispija ostatak vina. „Jesi li uspela da snimiš neki deo tog razgovora?“

„Samo prvi deo.“

„Uuu, mogu li da čujem? Hajde da svratimo kod tebe.“

Osećam olakšanje. Vino je ovde skupo, a u frižideru imam flašu.

„Dobra ideja.“

Džo vadi telefon da pozove taksi dok ja dovršavam piće. Baš kad se spremamo da krenemo, primećujem grupu muškaraca kako ulazi i vidim da su među njima neki iz Čarlijevog benda. Svirka se, izgleda, upravo završila. Zaboravila sam da večeras sviraju tu iza ugla. Nisam ih gledala otkako smo se rastali. Čarli je verovatno odmah otišao u svoj stan sa Rufusom i Fredijem. Ne primećuju me dok idu ka šanku, a ja bocnem Džo laktom, jer ih je i ona uočila. Ja sam inicirala prekid, i da nisam to učinila, verovatno bismo i dalje bili zajedno – ali samo zato što Čarli u životu uvek ide linijom manjeg otpora. Ja sam sve vreme gurala u nadi da će shvatiti kako вреди boriti se za ono što imamo. E pa, to mi se obilo o glavu. Oni su Čarlijevi prijatelji i čuli su samo njegovu stranu priče. Ne želim da ih baš sada sretnem prvi put posle razvoda.

„Hajde da izađemo na sporedna vrata“, kažem Džo. Ona klima glavom pošto je shvatila, pa se provlačimo između stolova. Pratim je i onda zamalo nalećem na nju jer se naglo zaustavila. Stomak mi se steže kada vidim zašto.

Čarli. Ljubi neku veoma zgodnu brinetu.

5

Čarli je sigurno osetio naše poglede jer se odvaja od žene i okreće ka nama. Ja verovatno izgledam jednako zapanjeno kao on. Žena očigledno nema pojma ko sam. Odmeravam je. Mlađa je od mene, vitka i privlačna, s krupnim tamnim očima i dugačkom tamnosmeđom kosom. Očigledno Čarlijev tip. I moderno je obučena, modernije nego ja, na sebi ima kratku crnu suknju i crnu čipkastu majicu, kao nekakva lepa darkerska lutka.

U meni narasta talas vrućine.

Čarli se udaljava od žene, rumen u licu. „Hm... Leno... Džo... zdravo. Ovo je... hm, Rouzi, a, Rouzi, ovo je Lena, moja... hm... bivša supruga.“

„Još smo u braku“, kažem hladno. „Ali više ne živimo zajedno“, dodajem Rouzi, koja se osmehuje kao da joj je neprijatno. Ponovo se okrećem Čarliju. „Gde je Rufus?“

„Vratio se u stan s Fredijem. Ja samo što nisam krenuo kući.“

Osećam se kao da me je neko udario u stomak. Nisam verovala da će toliko boleti što vidim Čarlija s drugom. Bila

sam glupa i mislila sam da neće skoro biti spreman da se viđa s nekim. Trebalo je da znam da će posle svirke doći ovamo.

„U svakom slučaju“, kaže Džo, „moramo da krenemo. Stigao nam je taksi.“ Ona me vodi od Čarlija ka taksiju. Ne mogu da govorim dok sedam pozadi, ali pošto smo krenuli, primećujem Čarlija i Rouzi kako gledaju za nama.

„Bože.“ Zavalila sam se u sedište. „Baš je brzo nastavio dalje.“

„Dušo, prošlo je više od sedam meseci“, kaže Džo blago.

„Ali trebalo je da ti kaže.“

Sklapam oči da sakrijem suze i klimam glavom jer nisam u stanju ništa da dodam.

Steže mi ruku i ćutimo sve do kuće. Pošto smo ušle, ona otvara frižider i obema nam sipa vino. „Hoćeš li da pričamo o njemu?“, pita, pružajući mi čašu.

„Ne.“ Uzimam je i otpijam dugačak gutljaj. „Pitam se da li Rufus zna.“

Na Džoinom licu se smenjuju emocije. „Pa, trebalo je prvo tebi da javi.“ Ona je oduvek volela Čarlija i nikada nije govorila ružno o njemu, ali sad vidim da se uzdržava da kaže šta tačno misli.

Nekoliko trenutaka stojimo ćutke i njen pogled prelazi na Rufusovu audio-opremu kliznih vrata za dvorište. Odmah se razvedrila. „Hej, hajde da čujemo onaj razgovor.“ Spušta čašu na pult, prilazi zvučniku i diže ga na kuhinjski sto.

„Ne znam...“ Sada mi je neprijatno zbog toga. Deluju kao baš fini ljudi, a ja sam im narušila privatnost.

„Ma daj. Nisi ih namerno snimala. Stvarno te ne zanima o čemu su pričali?“

Smejem se. Suviše me ona dobro poznaje. A i dobro bi mi došlo da nečim skrenem misli sa Čarlija i neke druge, mnogo mlađe žene.

„Dobro, hajde.“